

Letna plača 2 gold.
Društveniki dobivajo
list brezplačno.

„Delaj, nabiraj, pomnožuj.“

Učitelji, dijaki in
nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 glid.

SLOVENSKA

ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Nekoliko poročila o potovanji v Milan. (Sklep.) — Čebela veleum. — Čebelarji snažite sadno drevje! — Čebelni raj in žal. — Čebela državni gerb. — Čebelarski preroki. — Razna kratka poročila.

Nekoliko poročila o potovanji v Milan.

(Sklep.)

Kar tiče čebelarsko orodje, ga je pri Sartoriju pač mnogo potrebnega in nepotrebnega, novejšega in starejšega; novega vendar nisem nič vidil, kar bi popred ne bil že vidil po Nemškem, če tudi znabiti z malimi premembami, ki pa niso bile bistvene. Panj je podoben dzierzonovemu z dvema ali tremi nadstropji; velikost romčekov je nekako srednja med našim polromčekom in nemškim celoromčekom, tako da poln sat mora že kake 3½ do 4 funte tehtati.

Kar mi je pripovedoval o pridelku, je komaj verjetno in le v Milanu mogoče. Kazal mi je več panjev, katerim je bil lansko leto od spomladi do 10. julija 45 do 58 kilo medú vzel, pa se je nadejal pri vsakemu še kakih 25 do 30 kilo do jeseni dobiti. Čujte 70 do 90 kilo medú dá v Milanu en panj, toraj poldrugi stot medú! Tak pridelek pa že tak! Na moje začudenje in zaterdovanja, da takega pridelka pri nas nikoli ne dosežemo, se je izrazil, da takega pridelka ne dá laška čebela kot laška, ampak je to pripisovati ugodnemu vremenu in čez vse ugodni legi. In res tam sejejo mnogo oljnatih rastlin in jako medenih detelj. Travniki se kosijo navadno po štiri do petkrat; zraven tega mnogo laškega sadja in kostaanja, tedaj od perve spomladi do pozne jeseni naj boljša čebelna paša. Kar se tiče polutanek t. j. mešanice laške in nemške čebele (ali pa kranjske), mi je poterdoval, kar sem že po Nemškem o njih čul, namreč da se dá z njimi naj boljši pridelek doseči. Ker laška čebela ne rojí tako rada, kakor naša, ampak navadno le po enkrat do dvakrat, ostanejo panji vedno močni in zatorej tudi mnogo več nanašajo, kakor naši po prevečkratnem rojenji preveč oslavljeni panji. Tudi z rojenjem naši panji mnogo časa zgubijo, ko bi ga boljše v donasanje sterdi obračali.

Kazal je poročevalcu tudi svoje kupčijske knjige, iz katerih je razvidno, kako po širokem in dolgem je razširjana njegova kupčija z laško čebelo.

Obetal je tudi, da hoče našemu društvu oplodene matice z naj potrebnjšimi spremljevalnimi čebelami bolj po nizki ceni oddajati, kakor posameznim čebelarjem, mogli bi se le o pravem času oglasiti, da bi se vedel na-to pripraviti ter našim zahtevam zamogel zadostovati. Obetal sem mu to naznani, če dobimo v to kaj podpore in se oglasi kaj več čebelarjev za tako poskušnjo.

Potem ko sva še to in drugo o pospehu čebelarstva govorila, sem se prav zadovoljen s tem, kar sem slišal in vidil, od prijaznega in postrežljivega moža ločil. Želil sem si takrat in pozneje marsikterega slovenskega čebelarja pri sebi imeti, da bi videli, kako si po svetu ljudje prizadevajo in koliko so vneti za blago čebelarstvo, pa tudi kake pridelke dosežejo; znabiti bi bili kaj bolj marljivi in čebelarstvo ne imeli le za igračo, ali sicer nepomenljivo, ničvredno stvar.

Ogledal sem potem še enkrat že omenjeno razstavo, ker sem čul, da je na drugem kraji nek čebelar še posebno znamenite reči razstavil. Res je, bile so videti prav lepe reči, in kdor še kaj enacega ni vidil, bi se ne bil mogel načuditi, ker bilo je tam na malem prostoru nakupičeno vse čebelarsko orodje, mnogi in razni pridelki navadni in nenavadni: kisi, medice, piva, vina, žganjice; potem voščeni izdelki: raznovrstne sveče, podobe, cvetlice, itd. da bi se dalo komaj pošteti. Se ve, da je vse to pričalo od razumnosti lastnika ter mu pohvalno pismo zaslužilo, ali dejanskega dobička je vendar malo od tega. Še naj bolj so mi dopadale zale podobice čebele v raznih dobah od njenega prvega začetka do dorasle starosti. Rad bi jih bil za naše društvo kupil in gotovo marsikterega umnega čebelarja z njimi razveselil, ali imele so, sicer le eno, pa glavno pomoto, da bile so silo predrage: veljale so nekako blizo 50 lir.

Cebela veleúm.

Ta mesec imamo čebelarji še bolj čas, dasiravno se naše delo v čebelnjaku že po malem začenja; tedaj bo menda prav, da živalico, s katero imamo opraviti, natanjčineše pogledamo ter se z njo bolj soznamo. Veče kakor je spoznanje kake dobre reči, večje je tudi vse spoštovanje.

Preden pa o lastnostih čebele govorimo, moramo vendar razjasniti naslov članka: Čebela veleúm! Kaj pa je to? No prve besede ni treba pojasnovati, znana nam je vsem beseda, kakor tudi živalica, ki to ime ima. Ni pa tako jasna druga beseda, zlasti zato ne, ker se je bolj v novejših časih porodila. „Veleúm“, kaj je to? No, beseda je sicer sestavljena beseda: „vele“ in „úm“. Pervi član ali úd besede „vele“ pomeni nekaj splošnega, velikega, mogočnega, sploh nekaj izverstnega; drugi krajši član „úm“ razumi vsak Slovenec, naj se prišteva starim ali mladim, Kranjskim, Štajarskim ali Primorskim. Potem takem bo veleúm, splošni úm t. j., razúm za vse umetnije, za vse rokodelstva. Nemci bi rekli „Tausendkünstler“; kako se to slovenski pravi, čebelarji gotovo ne veste, pa tudi jaz ne vém, dasiravno nekoliko slovenski znam. Je pač mnogo ptujih izrazov, ki se ne dajo posloveniti; nasproti imamo pa tudi mi v našem lepem jeziku mnogo izverstnih besed, ktere ne more niti Nemece,

niti Francoz ali Lah z enako veljavo prevoditi. Pomenu besede „Tausendkünstler“ se bomo jako bližali, če rečemo vsevedež, vsegaumetnik.

Toliko tedaj o naslovu v porazumljenje.

Pa, si bo znabiti kdo mislil, kaj ima razlaganje besed v „Čebeli“ opraviti? I kaj pak da ima; če besede ne umemo, tudi reči ne bomo umeli — umeti pa moramo, obedvoje. In ker zdaj besedni pomen naslova umemo, pogledjmo še rečnega.

Po mnogo nemških čebelarskih časopisih je šla lansko leto hvala čebele kot veleúm. V katerem je bila naj prvo, ne vem, pa tudi nič ne dé. Pisatelj članka začné hvalo čebele tako le prepevati:

Naj bi bil prestvaritelj naravoslovnih vednost, Karol Darvin, izrekel: Človek je čebelnega plemena, t. j. prvi predéd človeka je bila čebela, tedaj je človeški rod zarod čebelni, bil bi boljše zadel in od človeka bolj vzvišeno mislil, kakor da mu je dal za prededa opico „paviana“ ali celó kervoločnega „gorilo“. (Dvoje imen opic.) Gotovo bilo bi veliko bolj dvorljivo, zlasti do nežnega ženskega spola, kakor da je človeku dal za očeta neumno opico. Kako lepo bi bilo, ko bi smeli reči: Glejte dekleta in žené, kako nežno, marljivo, pokorno, snagoljubno prvo mater imate! Da, veliko lepši izgled bil bi človeku dal, kakor z opico, ki mu je tako malo podobna v svojih lastnostih in zmožnostih.

Pa — zdaj spet ne vem, mar li bralci „Čebele“ umejo to hvalo ali ne? Skoraj da jim moram reč spet malo pojasniti ter povedati, kdo je Karol Darvin in kaj je prestvaril?

Že sv. pismo pravi, da človek v svojem napuhu sanjari ter pravi: „Ni Boga“, ali pa „mi smo bogovi“, „narava je bog“, i. t. d. Da, res je, ko bi tako ne bilo, da o vseh časih so sicer učeni, pa spačeni ljudje vse poskušali, da bi se Boga otresli ter dolžnost do Njega se znebili. Več od tega prismojenega prizadevanja v „Čebeli“ razlagati ni ne prostora, ne kraja. Eden iz med takih učениkov, bolj prav zaslepljenih zapeljivcev, je bil tudi imenovan Darvin na Angležkem. V naravoslovji je učil, da iz naj boljše stvarí nižjega razreda je prirastla stvar višjega razreda kakor po stopnicah do človeka. N. pr. iz naj bolj zlahtnega blata ali mlakuže je prirastla zelena rastlina; iz naj zlahtniše rastline se je sčasoma izcimila ter porodila premikajoča se živalica. Se vé, da je bila ta naj nižje verste, pa vendar živa živalica, od te je šlo spet po stopnicah naprej od nižje do višje noter do človeka. Zadnji ud pred človekom je bila opica po svojih čedalje višjih razredih in verhuncu teh stojita „pavijan“ in „gorila“, ki sta po unanjem človeškemu telesu nekako naj bolj podobna. Se vé, da blagih lastnosti človeka nimata prav nobene, razun da živita, jesta in spita, kar potrebuje tudi človeško telo. Od duha, razuma, i. t. d. ni duha ne sluha, ampak sta popolno žival in „gorila“ še prav nevarna in kervoločna.

Ta dva opičasta gerdavša je Darvin človeku za prva očeta ali pradeda namest po Bogu stvarjenega Adama postavil. Prav za prav so pa to izveršili njegovi učenci; on je le temelj postavil, s svojim naukom, da vse je od ene prvotne reči od slabšega do boljšega prirastlo, dokler se je po neizmirmem številu let ali stotisočletij izcimil človeški rod. Zakaj se je pa tú vstavilo, da se iz človeka ni izcimila popolniša stvar, ali če se čez toliko in toliko stoletij še bode, tega Darvin ni razločil.

Da je vse to neverska sanjarija, in neumnost, vsaki kristijan vé. Omenil sem pa to nalašč malo obširniše, ker se nevera žalibog že povsod šopiri ter se slišijo besede i nauki, da se mora človek le čuditi. Pretekla leta je bilo že tudi v čebelarških listih sem ter tje brati „o darvinizmu“ pri čebelarstvu“, kar se vé, da smo vselej brez milosti v kot vergli ter zdaj le memogredé opomnili, da čebelarji vedó, kaj se po svetu godí. Pisatelj članka „čebela veleúm“ Darvina in njegov nauk le v šali omeni ter pravi, naj bi bil Darvin človeški rod saj iz čebele izpeljeval! Boljše bi je bil zadel (dasiravno tudi nespametno), ker čebela ima saj lepše in boljše lastnosti, kakor opica.

Povernimo se zdaj k čebeli in poglejmo, če je res tako prebrisana živalica — veleúm. Takoj v začetku moramo pripoznati, da kar čebela zná in izvršuje, ne zná in izvrševati ne more tudi naj bistroumniši, umetniši človek ne.

Zato pa ostane čebela sicer božja stvarica, pa zmirom živalica brez duše, brez uma i proste volje. Vse kar zná, je njena naravna lastnost, ki ostane na veke enaka. Kar zna čebela zdaj, je znala tudi pred sto, tisoč in šest tisoč leti; napredka pri nji ni in ga nikoli ne bode.

Kaj tedaj je čebela?

Čebela je izverstna pevka in godec ter že s tem čebelarju pove, kako se ji godí; kaj potrebuje, če čebelar nima prekosmatih ušes. Le čuj njeno petje, njeno godbo o rojenji, o lepem spomladnem dnevu kje po poludne. Res veselice pravo Aleluja! Ali kake žalostinke o zgubi matice! Kako ljubo žuborenje, mermranje o poletnih večerih, če jim paše ne pomanjkuje! Kako vse drugače, nekako sikanje, če so razdražene, če so napadene! Je li za čebelarja prijetniše petje, kakor je mlade matice pred družecem, i. t. d.? saj gotovo, nobenega petja tako ne opazuje, tako težko ne pričakuje.

Naša čebela je izverstin zdravnik. Naj pred nam daje méd kot lek v mnogo boleznih zlasti vratnih in prsnih, kot zdravilna in hladivna pijača. Dalje vosek za lepo dišeče in zdravilne obliže i. t. d. Posebno pa je bila čebela prva in je prekosila vse naj bolj sloveče zdravnike v napelovanji leka pod kožo. V novejših časih so namreč zdravniki začeli tolažilne in zdravilne leke pod kožo napéljevati ter tako hitrejše in zdatniše ozdravljati. Kdaj je že to čebela znala! Le čuda, da se zdravniki tako dolgo časa od nje niso naučili! Kako mnogo mnogo jih je že čebela s svojim pikom ozdravila o terganji po udih, o mertudu posameznih udov i. t. d.

Čebela je dalje izverstin stavbeni mojster. Kako prečudno satovje stavi! Marsikdo si je že prizadeval z čebelo tekmovati ter začel tudi satovje delati, ali ga z medom napolnovati ter zalepljevati; ali vsi, tudi tisti, ki so mislili reč naj boljše izvršiti, so le revni mojstri-skaze proti čebeli. Ona se na pravo- in šestokotje tako umé, da tudi čertice deci- in milimetra ne zgreši. Prav dobro bi bilo, naj bi naši stavbarji, mizarji, i. t. d. našo ljubo čebelico tudi v natanjčnih primerah malo bolj posnemali, ter nam panje in druge reči tolikokrat ne skazili. Tedaj brez šale: tesarji in zidarji, mizarji in stavbarji omislite si čebele; dobro jih opazovajte v prečudni natanjčnosti ter zvesto posnemajte v svoj in naš blagor in napredek.

Kako natanjčen krovec je čebela, ne bomo razlagali. Le poglejte, kako se vsak pokrovček prileže, bodi si čez čebelno, trotovno ali matično za-

lego! Bodi si z medom napolnjen čebelni ali trotovni, tedaj veči ali manjši lonček, niti kapljica se ne zgubi.

Čebela je dalje marljiv vertnar. Kadar ni sape, ali so drugi zadržeki, čebelice naše preiskujejo vse cvetje. Ena sedi na jabelčnem, druga na hrušovem, tretja na bolj pritličnem cvetju ter prenaša od cvetlice do cvetlice oplodivni cvetlični prah, ter tako pripomore bolj kakor vsaki vertnar k rodovitnosti sadnega drevja in drugih nam potrebnih rastlin. Ta dobiček, naj ga tudi le malokdo porajta, je tako velik, da bi že zarad rodovitega oplodovanja drevja in rastlin imeli posestniki naj marljivši čebele gojiti, naj bi nam tudi z nanašanjem medú in voska nikoli nobenega dobička ne prinesle.

(Sklep prih.)

— x —

Čebelarji snažite sadno drevje!

Znabiti bo ktereга naših čebelarjev naslov tega članka osupnil? Res, do zdaj v našem listu te navade ni bilo, razlogov za to smo imeli mnogo; ali zdaj, ko smo začeli že deseti tečaj in ko je list zopet malo zrastel, mislimo da ne bo napačno in tedaj nikomur neljubo, če sem ter tje govorimo o bolj postranjskih rečeh čebelarstva. Naj tudi to in uno ni ravno cvet, méd, vosek, je pa vendar posredno v zvezi s čebelarstvom, kakor, n. pr. ravno sadjereja. Če smo dobri sadjerejci ter imamo vert lepo ogleštan, smo s tem čebelicam marsikteri funt medú preskerbeli, ko bi ga sicer mogle dalječ iskati, ali pa celó stradati. Tedaj začnimo, ker je zdaj ravno ugoden čas za tako delo, z snaženjem sadnega drevja. *)

Mnogo se dandanes ljudje pritožujejo, da sadno drevje več tako ne raste in ne rodi, kakor nekdanj. Mislimo, da pritožba je krivična, pa tudi škodljiva, če nas v vnemarnost zapelja. Zemlja in obnebje je tako, kakor je bilo, bolj ali manj ugodno; drevje enako, z enakimi močmi; le sadjerejci se nam mnogo bolj malomarni dozdevajo, če primerjamo nekdanje čase z dandanašnjimi. Pa pustimo to, pogledjmo le nektera zlata vodila o snaženji sadnega drevja.

1. Snaži sadno drevje o pravem času, meseca marca (zadnje dneve februarja — prve aprila. Če tega ne moreš o tem času, počakaj rajše, do jeseni.

2. Izredi, kar je pregostega, da dobí vsaka veja potrebne svitlobe in zraka; izreži pa tudi veje, ktere se križajo in druga ob drugo dergnejo, ker tú se rad izcimi drevesni rak, ki drevo kmalo končá. Da se mora vse suho odstraniti, se umé samo po sebi.

3. Ne izrezovaj preveč na enkrat, ampak razdeli delo na dve leti. Več kakor tretjino vej h krati vzeti, bi bilo drevesu škodljivo ter bi hiralo.

4. Izrezovaj veje vselej tikoma debela; starih stercljev ne puščaj na drevesu se sušiti.

5. Debelejše veje vselej naj pred od spodaj nažagaj, da se odžagane ne začehnejo ter ti preveč ljubja seboj ne potegnejo.

6. Kadar odvzameš debele veje, rano vselej gladko izreži ter jo namaži za črto na debelo z drevesnim mažem in pepelom.

*) Za letošnjo spomlad res prepozno; tedaj za jesen.

7. Če kako vejo samó prikrajšaš, jo odreži vselej tik kake vejice, da ta potem močnejše raste ter rano lepše zaceli.

8. Divje mladike (vodene odrastke) vselej in vse izrezuj; le ko bi imela kje stara veja odmreti, osnaži divjo mladiko ternja ter jo izredi za rodovitno vejo.

9. Ima drevo trohljive votline po odlomljenih vejah, osnaži in izreži trohljino ter votlino napolni s cementom.

10. Ohmelje (ptičji lim) izreži tako globoko, dokler se korenine poznajo, rano pomaži z drevesnim mažem. Enako stori tudi z drevesno gobo.

11. Ne zanemarjaj lubadi debela in vej, ampak posnaži jo mahú in škerlupa (mertve skorje). Kadar debela osteržeš, jih pobeli z apnenico.

12. In zadnjič ne pozabi skerbeti za rodovitno zemljo. Razrahljaj in okopaj zemljo okrog drevesa, in če je treba, jo tudi zagnoji.

Čebelarji, skerbejte po tih vodilih za vaše sadno drevje; hvaležno vam bode ter z medom in sadjem vaš trud stoterno povernilo.

Čebelni raj in žal.

Večkrat je bilo že povedano, koliko čebele meliso ljubijo. Da se razne čebele pri združevanju ne kolejo, je treba le oboje z melisovcem poškopiti. Nič bolj jim ne vstrežeš, kakor če med pitanec nekaj kapljic melisnega cveta dodaš; s slastjo ga bodo polizale, ko bi ga sicer znabiti ne bile. Enako je dobro, obraz in roke pred kakim daljšem delom z melisovcem si umiti, ker potem čebele zaradi prijetnega jim duha veliko manj pikajo. Toraj naj bi vsak čebelar meliso na vertu in nekoliko melisovca v svojem čebelnjaku vedno imel.

A kje pa vse to dobiti, kako kupovati, ki še za sol nimam, bo kdo rekel! Mi pravimo: Tudi ni treba kupovati; melisovec sicer ne stane veliko, pa kolikor tudi — še tisto je potrata. Pripravi si ga lahko vsakdo sam. Naterčaj po velikosti steklenice melisnega perja in cvetja, napolni steklenico in zalij z dobrim vinskim cvetom. Postavi vse to nekaj dni na peč, še bolj prav na sonce in melisovca imaš dovelj za vse potrebe. Da vinskega cveta tudi ni treba kupovati, zadostuje dober vinski tropinovec, zlasti če je dvakrat prekuhan. Tega ima po Dolenjskem vsak vinogradnik sam; tudi se po drugod vedno lahko dobiva.

Da bo pa čebelam še bolj vstreženo, vsejaj ali zasadi si meto na vertu ali sicer kje blizo. Že perje rastline ima prijeten, limoni podoben duh; cvetje daje naj izverstniši méd. Čebele cvetje toliko ljubijo, da ga vedno obiskujejo, dokler se zadnja cvetlična čašica ne posuši. Prav dobro se čebelam vstreže, če se za roje panj z melisnim perjem malo obriba; tudi nepokojen roj takega panja ne bode lahko zapustil. Nekteri še drevo ali sicer kak kraj, kamor želijo, da bi roj vsedel, dobro obribajo, da melisni duh roj tje privabi.

To tedaj bilo bi čebelno veselje, čebelni raj. Poglejmo pa nasproti čebelni bol in žal; saj vsak vé, da na svetu gresta drug za drugim, raj in bol.

Nasprotna rastlina melise za čebele je pelin — pravi bol in žal za-nje. Gotovo še ni nikdo zapazil, da bi se čebela na pelinov cvet vsedla, ker nič jim ni bolj zoperno, kakor pelinov duh. Ali ravno ta lastnost pelina je za čebelarja veliko vredna pri dejanski rabi. Če se s pelinovima cvetom vmiješ roke in obraz, ne boš z lepo pičen, ker čebele se tega duha ogibljejo, kjer se ga morejo. Če se ti roj naseli v votlo drevo ali v skalnato razpokljino ter ga ne moreš vun privabiti, le poskropi ga s pelinovima cvetom in gotovo ti ga ne bode treba dolgo čakati. Pelinovec se dobí iz rastline, kakor melisovec. Saj naši čebelarji to sploh vedó, zatoorej obešajo po otrazenem roju šopek pelina, da čebele nazaj ne silijo ali obribajo deblo, če se je bil roj tje vsedel ter se ga še vedno čebele oklepajo. Enako dobro služijo suhe vejice in steblice pelinove po pokajenje čebel. Dim pelinov tudi razserdene čebele kmalo vkroti. Za čebele nima tako pokajenje nobene škode.

Zatorej naj ima vsak čebelar pri rokah meliso in pelin — čebelin raj in bol — na vertu; pa tudi v čebelnjaku izleček obojega: nekaj melisovca in pelinoveca.

Čebela državni gerb.

(Zgodovinska čertica.)

Znabiti je malokomu znano, da je sloveči Napoleon I. čebelo posebno spoštoval. Ne zaterdujemo, da je bil Napoleon sam čebelar; ne, za to poslo tudi časa ni imel, razun kot pregnanec na otoku sv. Helene. Pač pa je nekakošnjo posebno dopadajenje imel, če je tú pa tam naletel na kakega vnetega čebelarja. Enkrat je neki, potem ki je pazljivo poslušal razlaganje o čebelnem redu, o spoštovanji, vnemi, pokoršnji čebel do kraljice — matice, bolj na tihem, nekako sam za-se zdihnil: Naj bi ljudstva mene tako vbogale, bilo bi boljše za ves svet. Pa pustimo to; dostikrat so enake reči le pripovedke, ki bi se bile lahko zgodile, pa se niso razun v domišljiji kakega prenapetneža.

Resnica pa je, da je Napoleon čebelo izvolil za državni gerb in je nosil o svojem kronanji plajšč ves obsejan z zlatimi čebelami.

Manj znano pa znabiti je, zakaj je Napoleon to storil. Ko je Napoleon vstanovil cesarstvo in se sam na prestol vsedel, je svoje mlado cesarstvo podpiral, kolikor je mogel, s starinskimi reči in spomini. Tako je izvolil tudi čebelo za državno znamenje, ker je bila malo pred najdena na grobu kralja Hilderiha in sicer v cerkvi sv. Brica v Tournay. Takoj na mertvaški trugi so našli velikansko čebelo, v rakvi pa obleko vso ozaljšano s čebelami.

Zdaj se plajšč okinčan s čebelami nahaja in shranuje v cesarski knjigarni v Parizu.

Čebelarski preroki

se letos zgodaj oglašajo ter obetajo čebelarjem dobro letino. Naj bi le krivi preroki ne ostali! Na kar se pa sklicujejo, in razlogi, na ktere svoje prerokovanje stavijo, so zeló negotovi.

Iz Zgornje-Miminga se po časniki naznanuje res nenavaden prigodek, da je nek čebelar 14. t. m. mogel že nekaj medú čebelam vzeti, ker panj je bil napolnjen. Res komaj verjetno; pa dopisovalec pristavlja: „Čebelarji bodo komaj verjeli, če jim povem, da sem 14. sušca, nekemu panju precej veliko medú vzal, ker je bil do skončnice z medom zalit. In vednar je do pičice resnično. Že pet tednov imamo naj lepše vreme in dobro pašo. Tudi en roj sem že spravil. Upam, da bode letos dobra letina. Sino je potrebni.“

Res nenavadin primerljiej, če tudi je bila naj lepša zima, s katerim se po Slovenskem, kolikor nam je znano, ne moremo ponašati. Ali lastovka še ne dela spomladi.

Razna kratka poročila.

Začnimo z Ljubljano. Dobri in srednji panji so dobro prezimovali. Čebele se niso ponesnažile, ker mehka zima jim je od časa do časa dovoljevala izlet. Bolj srednje panje je bilo pa zgodaj na spomlad treba pitati, ker zaradi tople zime so kmalo po novem letu začele zalego staviti, tedaj so tudi več medú potrebovale, kakor o navadni zimi. Kdor je to prezerl, je mnogo panjev zgubil. To je bil tudi vzrok, da lahki panji, kakoršnjih je bilo zaradi slabe letine prav mnogo, so večinoma konec vzeli, ko bi se bili v srednje-merzli zimi z zgodnjim pitanjem ohranili. Neke panje, ki so nekako v sredi februarja odmerli, smo pregledovali in našli pri vsih več ali manj zalege, medú pa nobenega.

Z Gorenjskega in sicer okolice smledniško-vodiške se nam poroča, da so čebele še precej dobro prezimovale; le medú je marsikterim nenavadno zgodaj zmanjkalo, kar se je nekterim čudno zdelo, ker je bila letina tam nekako srednja ter niso prav lahkih panjev za prezimovanje odločevali. — Vzroki bodo ne mara tisti, kakor v Ljubljani, namreč pretopla zima, zaradi tega prezgodaj stavljen zalega.

Z Dolenjskega — novomeške okolice se poroča, da je prav veliko panjev odmerlo, ker so čebelarji prelahke panje prezimovali. In taka poročila čujemo še iz več drugih krajev po Kranjskem.

Tudi s Štajarskege in sicer celjske okolice nam čebelar poroča, da so čebele dobro prezimovale ter se niso nič ponesnažile. Čudno se mi pa zdí, pravi poročevalec dalje, da so nekateri panji mnogo več potrebovali, kakor drugi. Jaz ravno prelahkih panjev nisem prezimoval, ker letina pri meni ni bila sicer dobra, pa tudi ne tako slaba, kakor včasih in vendar naj bi ne bil pazil, bi mi bili konec meseca marca gotovo nekateri odmerli. Zato je pač potrebno, da ima gospodar povsod oči ter na vse pazno gleda, če noče se prepozno, pa zastoj kesati.

Vzroki ne mara bodo povsod enaki (razun izjem, kakor se samo po sebi umé), namreč pretopla zima, ki je čebele zapeljala prezgodaj zalego staviti in potem je prenašlo medú zmanjkalo. Kdor je na to okoljšino pazil in zgodaj pital, jih je s stroški rešil, kdor je na to pozabil, ali celo tega vedel ni, je mnogo panjev zgubil, marsikteri tudi ob vse prišel.